

ဝိတ်ကျသစ်စာပေ

သက်ဝိညာဉ်ပစ္စလက်တံခါး
သီဟထိပ်တင်စော

(၁)

ပဉ္စလင်္ကာရီ၏ အစ

ခရီးသည်တင် ကင်တာ ကားက အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလျက်ရှိ၏ ။

သည်လမ်းက အမှတ်(၂) လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ အမှတ်(၁) လမ်းမကြီးလို အလယ်တွင် ဘလောက်တုံးများ ခြားလျက် နှစ်ဖက်သွားပြန်ခဲ့ခြားထားသည့် ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမကြီး မဟုတ်။ ရိုးရိုးနှစ်လမ်းသွားသာ ဖြစ်၏ ။ အင်းတိုင်ကျမှ အမှတ်(၁) လမ်းမကြီးထဲသို့ စီးဝင်မည့်လမ်း။

အချိန်က မှောင်စပြုနေပြီး။

သဃ်န်းကျွန်းမှ ထွက်လာစဉ်တုန်းကတော့ ညနေပိုင်း။ သို့သော် လမ်းမှလူတင်ရင်း လူတင်ရင်းနှင့် ရွာသာကြီးလေးထောင့်ကန်တို့ကို ကျော်လာတော့ မှောင်ခြည်သမ်းလာသည်။

သည်နှုန်းနှင့် ဆိုလျှင် ပဲခူးကို ညဉ့်အတန်နက်မှ ရောက်လိမ့်မည်။

ကားပေါ်မှာက လူအပြည့်။

ဘေးတန်းနှစ်ဖက် လူအပြည့်ဖြစ်နေပြီ၊ အလယ်တွင် ထိုးထားသော ခုံတန်းရှည်မှာလည်း လူကကြပ်ကြပ်ညပ်ညပ်။ ကားနောက်မီးမှာတွဲခို ပါလာသော သူတွေပင်ရှိသေး၏ ။ သို့တိုင် ကားစပယ်ရာက ရပ်နားရာ နေရာတိုင်း၌ `အထဲမှာ အချောင်ကြီးခင်ဗျာ ထိုင်စီးရမယ်' ဟု အော်ဆဲ။

ဘေးခုံ တစ်ဖက်တန်း ခရီးသည်များကြားမှာ လူငယ်စုံတွဲ တစ်တွဲပါလာသည်။ အသက်အစိတ်ခန့်သာရှိကြဦးမည်။ ကောင်မလေးက ကောင်လေး၏ ပခုံးထက်မှာ မှေးငိုက်နေ၏ ။ ကားစ,ထွက်လာစဉ်တုန်းကတော့ သာလိကာလို မနားတမ်း စကားတွေ ပြောလာသည့် ကောင်မလေး။ ယခုတော့ မောသွားပြီးထင်။ ငိုက်လို့။

ကောင်လေးကတော့ မငိုက်ပါ။

သူ့နှုတ်မှ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံကလေး လှုပ်နေသည်။ ဂုဏ်တော်တစ်ခုခုကို ရွက်နေဟန်ရှိ၏ ။ ရှေ့ခရီးမှာ အဆင်ပြေ ဖြောင့်ဖြူး ချောမွေ့ဖို့ လေသား။ လမ်းမှ အန္တရာယ် ကင်းစေလို၍ လား။

သူ့မျက်နှာက မျက်ခုံး မျက်ပန်ကောင်းကောင်းနှင့်။ အသားကညိုစိမ့်စိမ့်နှင့်။ နှာတံစင်းစင်းနှင့်။ နှုတ်ခမ်းသေသေသပ်သပ်နှင့်။ မေးရိုးကျကျနှင့်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးမပါဘဲ နုနုပျိုပျိုနှင့် တည်တည်ခန့်ခန့်ကလေးဖြစ်၏ ။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများက ရိုးသားမှုအပြည့်။

သူသည် ပခုံးပေါ်မှေးတင်ထားသော ကောင်မလေး၏ ခေါင်းရှေ့သို့ စိုက်ကာကျလာသဖြင့် လက်ဖြင့်အသာဖေးမကာ ပခုံးပေါ်ပြန်တင်ပေးလိုက်၏ ။ ကြင်နာစွာလည်းငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏ ။

ကောင်မလေးကား နိုးမသွား။

ကောင်မလေးမှာမူ ဖြူဖြူချောချောကလေးဖြစ်၏ ။ ဆံပင်တိုတိုကလေးက ပခုံးကို ထိလှရုံမျှ ကပိုကရိုဝဲကျလျက်။ မျက်ခုံးကွေးကွေးနှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးတွေက မျက်နှာမှာထင်းနေသလို လုံးစင်းဖြောင့်တန်းသောနှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းလွှာနီထွေးထွေးက ရွန်းစိုစို ပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး။ မေးစေ့လုံးလုံးလေးပေါ်မှာ ဘယ်ဘက်အနည်းငယ်ကျကျ မှည့်နက်ကလေးတစ်လုံးက သူ့မျက်နှာကို အလှဆင့်ပေးနေသည်သို့။

ခန္ဓာကိုယ်ကမူ ခေတ်၏ သမီးပျိုပီသစွာ ကျစ်လျစ်လှပ၏။

ခြေဆံလက်ဆံသွယ်သွယ်၊ အချိုးအစားကျကျကလေးဖြစ်၏။ ဝတ်ထားသော တီရှပ်အဝါနုကလေးပေါ်မှ ကောက်ကြောင်းတို့မှာ အပေါ်မှ ဂျင်းဂျာကင်ဖုံး၍ မလုံ။

သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။

ကောင်လေး၏ အမည်မှာ `ဒိုး' ဖြစ်၍ ကောင်မလေး၏ အမည်မှာ `နှင်း' ဖြစ်သည်။ ချစ်သူများဖြစ်ကြပြီး၊ မကြာခင်လက်ထပ်ရန် မိဘများက သဘောတူကြည်ဖြူထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သည်ခရီးက ညအိပ်ညနေခရီး။ သို့သော် သူတို့သဘောဖြင့် သူတို့ ထွက်လာခြင်းမဟုတ်၊ `နှင်း'၏ ဖခင်က ပဲခူးရှိ အဘွားနေမကောင်း၍ ဟု လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ `နှင်း' တစ်ယောက်ထဲမို့ `ဒိုး'ကိုပါအဖော်ထည့် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးစဉ်ကို `နှင်း'၏ ဖခင် ဦးစက္ကက ရုတ်တရက်ကောက်ကာငင်ကာ စီစဉ်ပေးပြီး ကားဂိတ်သို့လိုက်ပို့သဖြင့် ဗြုန်းစားကြီးထွက်လာရသော ခရီးဖြစ်သည်။

`ဟင်'

`ဒိုး' မျက်လုံးတွေက သတိပြုမိလိုက်ပြန်ပါပြီ။

သူတို့ရှေ့ အလယ်ခုံတန်း မျက်စောင်းထိုးမှ လူရွယ်တစ်ယောက် ဆံပင်ရှည်ရှည်နုတ်ခမ်းမွေးနှင့်၊ အသားညိုပြီး မျက်နှာပြားပြား၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းဖြင့် ရုပ်ဆိုးသည်ဟုဆိုသော်ရနိုင်၏။ အရွယ်မှာမူ `ဒိုး' နှင့်ရွယ်တူ၊ ကြီးလှလျှင် `ဒိုး' ထက် တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ပေါ့။

သူ့ မျက်လုံးတွေက တစ်ချက်တစ်ချက်ဆိုသလို `နှင်း' ပေါ်ကျရောက်လာတတ်သည်။ `နှင်း' မျက်နှာပေါ်မှာ။ ပြီးလျှင် မျက်နှာလွှဲလိုက်။ နောက်တစ်ခါ `နှင်း' မျက်နှာပေါ်ပြန်ရောက်လာလိုက်။

ဒါကို `ဒိုး` သတိပြုမိသည်မှာကြာပြီ။

`ဒိုး` သတိပြုမိကြောင်းကို သူလည်းရိပ်မိဟန်ရှိ၏။ `ဒိုး`
မျက်လုံးများကိုရှောင်ရှားကာ အကြည့်ကိုလွဲဖယ်ပစ်တတ်သည်။

သူက ရုပ်ကြမ်း၊ အသွင်ကြမ်း။

`နှင်း` က လှသောမိန်းကလေးမို့ သူစိတ်ဝင်စားသည်ထင်ပါ၏။
သည်အတွေးနှင့်မို့ `ဒိုး` သူ့ကိုမလိုလားခြင်းမရှိပါ။ မကောင်းမြင်သည် မရှိပါ။
ကိုယ့်ချစ်သူလှ၍ သူကြည့်သည်ဟုသာ သူကျေနပ်စွာဖြင့် မသိဟန်ဆောင်လိုက်၏။
ပြီးတော့ ရွတ်မြဲဂုဏ်တော်ကို သူပြန်ရွတ်သည်။

ကားက ရှင်းသောလမ်းပေါ်မှာ အစွမ်းကုန်ပြေးနေဆဲ။

*

အင်းတိုင် ဝင်လုဆဲဆဲ။

ခရီးသည်များအားလုံးလိုလို ငိုက်မြည်းကုန်ကြ၏။ `နှင်း`
သည်မူနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ `ဒိုး` သည်ပင် တစ်ချက်တစ်ချက်
မှေးခနဲ ငိုက်ခနဲဖြစ်ချင်လာ၏။

သည်တစ်ခဏ။

မျက်တောင်တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်ကာလကလေး။

မည်သည့်အရာသည် အစိုးရပါသနည်း။ မည်သည့်အရာသည်
ခိုင်မြဲပါသနည်း။ မည်သည့်အရာသည် တိကျသေချာသော
ယုံကြည်မျှော်လင့်ဖွယ်ရာရှိပါသနည်း။

ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်တတ်သောလောက။

မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်တတ်သောလောက။

` ဂျး ဂျး ...^[၇]

` ကျီ ...^[၇]

` ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ^[၇]

` ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒိန်း^[၇]

ရုတ်တရက် ဆူညံသွားသောအသံများ၊ ကားစက်သံ၊ ဘရိတ်အုပ်သံ၊ ကားလမ်းနှင့်ဘီးပွတ်ကြိတ်သံ၊ လမ်းဘေးမညီညာသော မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုးဆင်းသွားသံ၊

` အမလေး ...^[၇]

` လုပ်ကြပါဦး ...^[၇]

` ဘုရား ဘုရား ကယ်ပါ^[၇]

အာမေဍိတ်သံ၊ အော်သံများ၊ ပွက်လောရိုက်သွားသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သော ဝန်းကျင်မှာ ငရဲတမျှ ဆူညံသွားသည်။

အဆုံးမှာတော့

` ဝုန်း ... ဒုန်း ... ကလုန်း^[၇]

စင်စစ် `ဒိုး^[၇] တို့ စီးလာသောကားက လမ်းမမှာ၊ ရှေ့တူရုမှလာနေသော ကားကလည်းလမ်းမမှာ၊ သို့သော် ကားနှစ်စီးဆုံလုနီးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွဲတစ်အုပ်က လမ်းပေါ်ဖြတ်တက်လာသည်။

ရှေ့တူရုမှလာနေသော သစ်တင်ကားကြီးက မှောင်ထဲမှ ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ကျွဲအုပ်ကိုဖြတ်၍ ဘရိတ်ကိုနင်း၊ စတီယာရင်ကိုဆွဲကွေ့သည်။

ကျွဲအုပ်ကို မတိုက်မိစေရန်။

သည်မှာ ထိုကားက သူ့ဘက်ခြမ်းကားလမ်းမှ သည်ဘက်ကားလမ်းသို့ ကျူးဝင်ခေါင်းတည်လာသည်။

ကင်တာနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားသည်။

ကင်တာကားမောင်းသူက ကားနှစ်စင်းခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မည့် အရေးမှရှောင်ရှားရန် ကားကိုဆွဲကွေ့သည်။ လမ်းဘေးသို့။

မူလက ကားစက်ရှိန်ကလည်းမြင့် ရုတ်တရက် သစ်တင်ကားကို ရှောင်နိုင်ရန် တအားကုန်ဆွဲကွေ့ချသည်လည်းဖြစ်၊ လမ်းဘေးကလည်း မတ်စောက်စောက်ဖြစ်နေရာ ကင်တာက ဝုန်းဒိုင်းကျဲ၍ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ကားဆရာ ဘရိတ်ကို အသားကုန်နင်းပါ၏ ။ မရတော့။

ကားဦးခေါင်းက ကားလမ်းဘေး ဦးစိုက်ဆင်းရာမှ အရှိန်ဖြင့် ကျွမ်းပြန်လိမ့်ကျသည်။ တစ်ပါတ် နှစ်ပါတ်။

ကားပေါ်ပါသူများ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ပြောင်းဆန်ကုန်သည်။ ကယ်ပါယူပါ အော်ဟစ်သံများ၊ နာကျင်ညည်းညူသံများ၊ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံနက်ကြီးများ။

‘ဒိုး’ ရှေ့နားရှိ လူရွယ်မှာ ‘ဒိုး’အပေါ်သို့ ထိုးကျလာပြီး ‘ဒိုး’နှင့် လုံးထွေးကာ ကားလိမ့်ထွက်သမျှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးပါသွားကြသည်။ ဘယ်နှစ်ပါတီမှန်းမသိနိုင်။ ဘာတွေနှင့် ထိမိခိုက်မိသည် မသိနိုင်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ

‘ဒိုး’၏ ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းစွာထိမိပြီး မျက်လုံးထဲတွင် မီးပွင့်မီးပွားများပွင့်ကာ အဆုံးသတ်တွင်မူ အမှောင်ပကတိကျသွားတော့သည်။

မောလှသည်။

မောသည့်မှ ရင်သည် ဖားဖိုကြီးတစ်ခုပမာ။ နှုတ်ကလည်း ဟောဟဲ့
လိုက်နေသည်။

မလုပ်ပါနဲ့ ... မဆွဲပါနဲ့ မလိုက်ပါရစေနဲ့?

ဒိုး? အသံကုန်ကြိုးအော်သည်။

८१॥

ကျွန်တော့်ချစ်သူ ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ဆီကျွန်တော်ပြန်သွားပါရစေ။

မရ။ 'ဒိုး' အသံတွေသာပြာပြီး တိမ်ဝင်သွားသည်။

အသားနီနီ၊ ကတုံးပြောင်ပြောင်၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့နှင့် လက်တစ်ဖက်တွင်
ဧရာမလှုံကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသောလူကြီးက `ဒိုး[?] ၏ လက်ကိုဆွဲကာ
ရှေ့မှပြေးနေသည်။

လက်ကိုရုန်းသည်၊ မလွတ်။

သူ့ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သူ့ခြေလှမ်းမြန်မြန်ကြီးတွေကို
မနည်းမီအောင်လိုက်နေသည့် အတွက် `ဒိုး' မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှပြီး
ခြေတွေမခိုင်ချင်တော့။ ရင်ထဲက နှလုံးသည်းပွတ်သည် ခံတွင်း မှနေ၍ အပြင်သို့
ခုန်ထွက်သွားတော့မည့်နှယ်။

ရုပ်ပါတော့ လွှတ်ပါတော့?

ရိသမျှအသံနှင့် အားကုန်အော်၍ တောင်းပန်သည်။

လူနီကြီးကာ လုံးဝမရပ်၊ လုံးဝမလွှတ်။

ခလုတ်ကန်သင်းတွေ တိုက်ရဖန်များ၍ ခြေတွေနာကျင်လှပြီ။ ဆူးတွေ၊
ညောင့်တွေ စူးဖန်များ၍ အသည်းခိုက်လှပြီ။

‘ဒိုး’ ကို ဘယ်ကိုဆွဲခေါ်နေပါလိမ့်။

ဘေးမှာကား အမှောင်တိုက်ကြီးမို့ ဘာမှမမြင်ရသလို ရှေ့မှာကလည်း
အမှောင်ထူကြီးသာ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မည်သည့်အရပ်ကမှန်းမသိသော နာကျင်မှုဖြင့်
အော်ညည်းနေသံများကိုမူ ကြားနေ၏ ။

ထိုစဉ်

ရှေ့ဆီမှ ဝင်းခနဲတစ်ချက် အလင်းပြက်သွားသည်။

ဘာပါလိမ့်။

‘ဟေ့ ... ရပ်လိုက်စမ်း’

အောင်မြင်ထည်ဝါသော အသံကြီးတစ်ခုက ဆီးတားသည်။ ‘ဒိုး’
အားတက်သွားသည်။ ‘ဒိုး’ ကို ကူညီမည့်သူပေပဲလား။

လူနီကြီး တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏ ။

‘ဘာလို့ ရပ်ရမှာလဲ’

တန်ပြန်သော လူနီကြီးအသံ။

‘မင်း ဒီသူငယ်ကို ခေါ်လာလို့မဖြစ်ဘူး’

မူလအသံရှင်၏ စကား။ လူကိုမူမမြင်ရသေး။

‘ခေါ်လာရမှာ ကျုပ်တာဝန်ပဲ’

‘မခေါ်ရဘူး ...?’

သည်မှာပင် မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်က ဖြစ်လာသည်။

တိုက်ပွဲကလေးပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဟန့်တားသူအသံရှင်ကား

ဖြူဖြူသဏ္ဌန်ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး လူနီကြီး ဖုန်းခနဲလဲကျသွားသည်။ ‘ဒိုး’
ကိုဆွဲထားသောလက် လွတ်သွားသည်။

အခွင့်အရေးရပြီ။

အခွင့်အရေးရပြီဆိုသည်ကို သိသည်နှင့် ‘ဒိုး’ လာရာလမ်းကို
ပြန်လှည့်ကာ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့တော့၏။

အသံရှင် ဖြူဖြူကြီးနှင့် လူနီကြီးတို့၏ တိုက်ပွဲသံကို နောက်တွင်
ထားရစ်ခဲ့သည်။

အမှောင်ထုထဲသို့။

သို့သော် ဟိုးရှေ့တွင် အလင်းစက်ကလေးတစ်စက်။

*

ကားမှောက်ရာသို့ ကူညီမည့်သူများနှင့် ကားများရောက်ရှိနေကြ၏။

‘ကားအောက်က လူတွေကိုဆွဲထုတ်ဟေ့၊ မြန်မြန်’

‘မောင်းတဲ့လူနဲ့ ဒဏ်ရာရသူကို ခွဲကွဲ’

‘သတိမေ့နေသူတွေကို ကားပေါ်အရင်တင်’

‘ဟော ဒီမှာတစ်ယောက်မျှ’

အသံတွေ ဆူညံနေသည်။

အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ အကူအညီတောင်းသံ။

‘ငါ့သားလေး ... ဘယ်မှာလဲ?’

‘ဟဲ့ ... မိလှ ... မိလှ နင် ... ဘယ်မှာလဲ?’ ‘ကိုရေချမ်း ... ကိုရေချမ်း?’

စသော်အသံများ

ပျာယာခတ်လှုပ်ရှားနေကြသူများ။

‘နှင်း?’ က ကူညီသူများကို အော်ဟစ်ခေါ်နေသည်။

‘ဒီမှာ ... လုပ်ကြပါဦး၊ ‘ဒိုး ... ဒိုး?’ သူ သတိလစ်နေတယ်။

‘ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ?’

‘ဒီမှာ ... ဒီမှာ?’

‘ဆွဲထုတ်မှ ရမယ်ဗျ?’

‘ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါရှင့်?’

ကယ်တင်သူများက ‘ဒိုး?’ ကို လဲကျနေသော ကားအောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြကာ ကားတစ်စီးပေါ် တင်လိုက်ကြသည်။

‘အဲဒီ ကား လူပြည့်ပြီ၊ အရင်သွားတော့၊ ဆေးရုံကြီးကိုတန်းမောင်း?’

အမိန့်ပေးသံတစ်ခု။

‘နှင်း?’ ပါ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

‘ဒိုး?’ ကိုရင်မှာပွေ့ထားလိုက်သည်။ ‘ဒိုး?’၏ ခေါင်းမှာ၊ မျက်နှာမှာ၊ လက်တွေမှာ၊ သွေးများချင်းချင်းနီနေ၏ ။

‘နှင်း?’ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားနိုင်။ သူမဘယ်နေရာတွင်

ဒဏ်ရာရနေသည်ကို မကြည့်နိုင်။ ခရီးဆောင်အိတ်များ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သည်
မတွေးနိုင်။

`ဒိုး ... ဒိုး^၇

မျက်ရည်တွေဖြင့် `ဒိုး^၇ ကိုလှုပ်၍ ခေါ်သည်

`ဒိုး^၇ ကားမလှုပ်။

ကားလေးသည် အမြင့်ဆုံးစံချိန်ဖြင့် အမှောင်ကိုခွင်းလျက် ပြေးနေ၏ ။
အခင်းဖြစ်ရာနေရာက နောက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။

*

`ရေ ရေ ရေပေးပါ^၇

`ဒိုး^၇ အော်ဟစ်တောင်းခံလိုက်သည်။ မှန်သည်လေ၊ ပြေးခဲ့ရလွန်းသဖြင့်
မောပန်းကာ အာတွေခြောက်နေ၏ ။

`ဟော ... သူ သတိရလာပြီ^၇ ဟူသော အသံတစ်သံ။

နှုတ်ခမ်းပေါ် အထိအတွေ့တစ်ခုကျလာသည်။ နှုတ်ခမ်းကို
ဟလိုက်သည်။ ပါးစပ်တွင်း ရေစက်များကျလာ၏ ။ ရေကိုအခမ်းမရစုပ်ယူလိုက်မှ
အမောတွေ အနည်းငယ်ပြေသွားသည်။

မျက်လုံးတွေကို အားယူ၍ ဖွင့်သည်။ အမှောင်ကပါးလျားသွားသည်။
အလင်းဖျော့ဖျော့က တိုးဝင်လာ၏ ။ အားလုံးက ဝိုးတဝါး၊ နှင်းပုဝါထုကြီးရှေ့မှ
ကာဆီးနေသလို ...

စူးရှသောအလင်းရောင်တစ်ခုကို မခံနိုင်သဖြင့် မျက်ခွံကိုပြန်

ပိတ်လိုက်ရ၏။ အသက်ကို အားပါးတရရှုကြည့်သည်။ အဆင်ပြေသည်။

မောလျမှုတွေလျော့ပါးကာ အားအင်တွေပြန်ဝင်လာသလို ရှိ၏။

ဒုတိယအကြိမ် မျက်လုံးကိုပြန်ဖွင့်သည်။

မြင်ရပြီ။ သို့သော် `ဒိုး` ၏ အမြင်မှာ ပုံရိပ်တွေကဝေဝေဝါးဝါး။

စောစောကထက်ပို၍ မူ ထင်သာမြင်သာရှိလာ၏။ အာရုံပိုမိုစိုက်လိုက်သည်။

မြင်ကွင်းတွေပို၍ ပီပြင်လာသည်။

လူနှစ်ယောက် ဆိုရသော် မိန်းမနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က ဆရာဝန်မလေးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်က ထဘီအနီဝတ် သူနာပြု ဆရာမလေးဖြစ်သည်။ `ဒိုး` ဆေးရုံရောက်နေကြောင်း သိလိုက်၏။

`သတိရလာပြီလား ...`

ဆရာဝန်မလေး၏ ကြင်နာသောအသံကို ကြားရ၏။

ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။ နှုတ်မှ `ဟုတ်ကဲ့` ဟုဖြေလိုက်သံမှာမူ မဝီမသ၊ ဖျော့တော့တိုးတိမ်စွာ ...။

ဆရာဝန်မလေးက နားကြပ်ဖြင့် `ဒိုး` ၏ ရင်ဘတ်ကိုစမ်းသည်။ ပြီး ကျေနပ်ဟန်ဖြင့်

`နှလုံးခုန် ပုံမှန်ဖြစ်သွားပြီ ...` ဟုဆိုသည်။

`ရှင် ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ .... မှတ်မိလား ....`

ဆရာဝန်မလေး၏ အမေး။

`ဒိုး` ပြန်စဉ်းစားသည်။ မှတ်မိပါသည်။ `ဒိုး` နှင့် `နှင်း` တို့ ပဲခူးသို့ကားဖြင့်သွားသည်။ လမ်းမှာကားမှောက်သည်။ ကားထဲမှ လူများကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကုန်သည်။ သူ့ခေါင်းသည် တစ်ခုခုနှင့်ပြင်းထန်စွာ ထိမိသည်။

‘မှတ်မိပါတယ် ကားမှောက်တာ ...?’

‘ဒိုး?’ ဖြေလိုက်သည်။

‘အိုကေ ... ဒါဆို ရှင့်အတွက် ဘာမှပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ ခဏနားနေပါ၊
ခဏနေရင် ရှင့်ကိုအခန်းပြောင်းပေးမယ်’

ဆရာဝန်မလေး၏ စကား။

‘နှင်း?’

‘ရှင်?’

‘ဒိုး?’ နှုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားသောခေါ်သံနှင့် ဆရာဝန်မလေး၏
အံ့အားတသင့်ထူးသံ။

နှင်း ... နှင်း ဘယ်မှာလဲ၊ နှင်းဘယ်ရောက်နေလဲ၊ နှင်း ...

ဒဏ်ရာရသလား နှင်း အသက်မှရှိသေးရဲ့လား၊ ‘ဒိုး?’ စိုးရိမ်သွားသည်။
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် နှုတ်မှ နှင်းနာမည်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏ ။

‘ရှင် ... ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာလား?’

‘ဗျာ ...?’

‘ရှင် ... ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာလားလို့?’

‘ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် နှင်းကိုခေါ်တာ’

‘ကျွန်မ နာမည်က နှင်း ... ရှင့်?’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ နှင်းကိုခေါ်တာ၊ သူ ... ကျွန်တော်နဲ့ အတူ
ကားထဲမှာပါလာတယ်’

ဆရာဝန်မလေး သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

`ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော လူနာတချို့တော့ရှိတယ်။ လောလေဆယ်
အသေအပျောက်မရှိဘူး ရှင် စိတ်မပူပါနဲ့၊ အခု ... ရှင် အနားယူလိုက်ပါဦး
သိပ်လည်းမစဉ်းစားနဲ့၊ ရှင် ခေါင်းမူးနေမယ် ...။

`ဟုတ်ကဲ့ ခေါင်းတော့နည်းနည်းမူးနေတယ်။

`မူးမှာပေါ့၊ ရှင့် ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရထားတယ်၊ ဆေးရုံရောက်လာတော့
ရှင်သတိလစ်နေတာ ... ကျွန်မတို့က ရှင် သတိမှပြန်လည်လာဦးမလားတောင်
စိုးရိမ်နေတာ ...။

`ဪ ...။

ဆရာဝန်မလေးပြောမှ `ဒိုး။ ခေါင်းကိုစမ်းရင်း သတိရလိုက်၏ ။
လက်ကိုလှုပ်လိုက်မှ တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

`အို ... မလှုပ်နဲ့ ဦးလေး ... ရှင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ။ အခု အချိန်မှာ ရှင်
နားနေဖို့လိုသေးတယ်။

`ကောင်းပါပြီ။

`သူ့ကို ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်ပါ ...။

ဆရာဝန်မလေးက ဆေးအမည်ကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောကာ အနားမှ
လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူနာပြုဆရာမလေးက အနားတွင်ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များ
ပြင်ဆင်ပြီး `ဒိုး။ ကို ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။

ဆေးရှိန်ကြောင့်ထင့်။

`ဒိုး။ ၏ အာရုံများထုံထိုင်းလာကာ မှေးငိုက်ပြီး မကြာမီပင်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်မပျော်မီထိ သူ့အာရုံထဲမှာ ရှိနေသည်က နှင်းဖြစ်၏ ။

နှင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ။

နှင်း ... အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိပါသေးရဲ့လား။

နှင်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

နှင်း ဘာ ... မှ ... မ ... ဖြစ် ...။

*

(၂)

မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာအဖြစ်ဆန်း

`ဒိုး^၇ အိပ်ပျော်နေရာမှ ပြန်နိုးလာသည်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အရာရာသည် ပုံမှန်အတိုင်း ပီပီသသ ထင်ထင်ရှားရှား။ အားတွေကလည်း ပြည့်လာသလိုရှိကာ လူကလန်းဆန်းနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်၏ ။

ကိုယ်လက်တွေ့ အနည်းငယ်နာကျင်နေသည်မှတစ်ပါး နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းကမူ အနည်းငယ်နာနေသည်။ လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်တော့ ခေါင်းမှာပတ်တီး စည်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏ ။

`နှင်း ...^၇

ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲသို့ အသိဝင်လာသည်။

နှင်း ... ချစ်သောနှင်း၊ နှင်း ဘယ်မှာလဲ ...။

`ဒိုး^၇ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပူလောင်လာ၏ ။ နှင်းကိုတွေ့ချင်စိတ်က ကဲလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ လှဲနေရာမှ အသာအယာထ၍ ထိုင်လိုက်မိသည်။

သည်တော့မှ `ဒိုး^၇ သတိပြုမိသည်။

`ဒိုး^၇၏ ခုတင်သည် ယခင်ခုတင်မဟုတ်တော့။

ယခင်အခန်းလည်းမဟုတ်တော့။ `ဒိုး^၇ အိပ်ပျော်နေစဉ် အခန်းပြောင်းခဲ့သည်ထင်၏

ယခုကား ဆေးရုံအခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာဖြစ်သည်။ ခုတင်တွေ
အများကြီးရှိနေသည်။ ခုတင်တိုင်းမှာလည်း လူနာတွေနှင့်၊ ထိမိ
ခိုက်မိဒဏ်ရာရသူများဖြစ်၏ ။ အချို့ခုတင်များတွင် လူနာနှင့်အတူ လူနာစောင့်များ၊
ဧည့်သည်များ ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

နှင်း ... ဘယ်မှာလဲ။

‘ဒိုး’ သည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို အသေအချာ
ဝေဝဲအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏ ။ နှင်းသည်လည်း သူ့လို ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရနေလျှင်
ဤအခန်းမှာရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် နှင်းကိုမတွေ့ရ။

သို့ဖြစ်လျှင် နှင်း အဘယ်ကိုရောက်နေသနည်း။

ထိုစဉ်

‘ဒိုး’၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းမတစ်ဦးဝင်လာသည်။ အနီရောင် ဝတ်စုံနှင့်
ရုပ်ရည်ကြမ်းကြမ်း မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ ပူပန်ရိပ်တွေနှင့်

သူမသည် အခန်းကို ဝေဝဲကြည့်နေရာမှ ‘ဒိုး’ကိုမြင်သွားလျှင်
မျက်နှာတွင် ဝင်းလက်မှုများပေါ်သွားကာ ‘ဒိုး’ ရှိရာခုတင်သို့
အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာသည်။

‘အို ... ကိုမိုးညို ... ရှင် ... ရှင်ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်၊
မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းရှင် တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်မက ရှင်ကို အသက်နဲ့
ကိုယ်တွဲလျက်မှ ပြန်တွေ့ရပါတော့မလားလို့ ... ဟင့် ဟင့် ...’

အားပါးတရ ပြောရင်းငို၊ ငိုရင်းက ‘ဒိုး’ လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်၏ ။ ‘ဒိုး’

ကြောင်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီမိန်းမ လူမှားတာလား၊ သူ့ယောက်ျားက ငါနဲ့ရုပ်ချင်းတူလို့များလား ...။

‘ဒိုး’ က သူမ၏ လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲပြန်ရုတ်လိုက်သည်။

‘ခင် ... ခင်ဗျား ... ဘယ်သူလဲ ...’

‘ဒိုး’ အမေးကြောင့် သူမအနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

နားမလည်စွာ ‘ဒိုး’ ကိုကြည့်သည်။

‘အိုး ... ကျွန်မကဘယ်သူရမှာလဲ ... ရှင့်မိန်းမလေ ...

ရှင်သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ရှင့်အသည်းလေးလေ ... ဘရဏီလေ’

ဘုရား ... ဘုရား ဘရဏီတဲ့၊ သူ့မိန်းမတဲ့၊ သူ့သိပ်ချစ်ရတဲ့ အသည်းလေးတဲ့။

မဖြစ်နိုင်တာ။

မျက်နှာပြားပြား၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း။ ပါးစို့ ထွက်ထွက်၊

နှာခေါင်းလန်လန်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ သူမက ဘရဏီတဲ့၊ ဘရဏီဟု နာမည်ပေးဖို့ မသင့်။ မယ်ကုဝဏ်ဟု နာမည်ပေးရမည့် မိန်းမ

‘ဟာ ... ခင်ဗျားကဘရဏီ၊ ဘယ်က ဘရဏီလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မသိဘူး ... ခင်ဗျား ... လူမှားနေပြီ’

‘ဒိုး’ ပျာပျာသလဲငြင်းပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း

ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ နောက်ကိုလည်းဆုတ်လိုက်သည်။

ဘရဏီမည်သော် ထိုမိန်းမက ရှေ့တိုးလာကာ သူ့လက်ကို ထပ်မံ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်ကာ

‘ကိုမိုးညို ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... ခေါင်းကိုထိသွားလို့ ရှင် ကျွန်မကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလား ... ရှင့်ခေါင်းတွေမူးနေလို့လား ...’

စိုးရိမ်စွာမေးသည်။ သူမ မေးနေပြောနေပုံက အမှန်တကယ်
သူ့ယောက်ျားကို ပြောပုံမျိုးဖြစ်၏။ ‘ဒိုး’ ခေါင်းနောက်သွားသည်။ မိမိ၏
ခေါင်းကဒဏ်ရာနှင့် သိပ်ချစ်သောနှင်းကို မတွေ့ရသည့်ကြားထဲ
သည်မိန်းမကတစ်မှောင့်။

‘ဒိုး’ စိတ်တိုသွားသည်။

‘ခေါင်းကမမှူးဘူး ... မှတ်ဉာဏ်မကောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး
ကောင်းတယ် ... အားလုံးကောင်းတယ် ... သေချာတယ် ကျွန်တော်ဟာ
ခင်ဗျားယောက်ျား မိုးညိုမဟုတ်ဘူး’

အပြတ်ငြင်းလိုက်သည်။ ခိုင်ခိုင်မာမာငြင်းလိုက်သည်။

ဘရဏီ ခွံခနဲရယ်သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သည်မိန်းမ စိတ်မှ
ကောင်းရဲ့လား။

‘ကျွန်မကလည်းမမှားဘူး ... လုံးဝ ... လုံးဝကိုမမှားဘူး ရှင်ဟာ
ကိုမိုးညို အစစ်မှ စစ်စစ်စစ်စစ်ကို မည်နေတာ။ ဘယ်နှယ်ရှင် ရှင်ဒီရပ်ကြီးကို
ခွေးချီသွားတောင် ကျွန်မ မှတ်မိတယ်’

ဗုဒ္ဓေါ။ ပြောလေကဲလေ၊ မန်းလေပြလေဖြစ်နေပါပြီကော။

‘ကျွန်တော်ကလည်း လုံးဝမမှားဘူးဗျ ... မိုးညိုလုံးဝမဟုတ်ဘူး’

‘ကိုမိုးညို ... ရှင် ကျွန်မကို အတည်ပေါက်နဲ့မနောက်နဲ့နော် ကျွန်မ
အော်ငိုမှာ ...’

‘ဟာ ... အော်တော့မငိုပါနဲ့ဗျာ ... မဟုတ်လို့မဟုတ်ဘူး ပြောတာပါ’

‘ဒီမှာ ... ရှင် ကိုမိုးညိုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသက်သေပြရမလား’

ဟော ... ဟို ဘရဏီမိန်းမချော ... အဲလေ ... မိန်းမပေါကြီးက
အတည်ကြီးပြောချလိုက်ပြန်ပြီ ... သည်လိုတော့ ဘယ်ရမလဲ။

‘ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြ၊ ဘာသက်သေပြမလဲ?’

ဘရဏီက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ

‘ရှင့်ရင်ဘတ် ဘယ်ဘက်ရင်အုံကြွက်သားပေါ်မှာ အတိအကျပြောရရင် နို့သီးခေါင်းလေးဘေးမှာ မှည့်တစ်လုံးရှိတယ်’

ဟုပြောသည်။ သွားပြီ၊ သည်သက်သေကတော့ ဘရဏီအဖို့ အရှုံးကိုပြမည့်သက်သေ။ ‘ဒိုး?’ ရင်ဘတ် ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ မှည့်မှ မရှိတာဘဲ။

‘ဒိုး?’ က အကျ..ကြယ်သီးကို ဆွဲဖြုတ်ကာ အကျ..ရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ပြောသာပြောရတာ အကျ..ကိုကြယ်သီးဆွဲဖြုတ်တော့မှ အကျ..မှာ သူ့အကျ..မဟုတ်ကြောင်း သူသိလိုက်ရ၏ ။ ဘယ်သူ့အကျ.. သူ့ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေပါလိမ့်။

‘ဘယ်မှာလဲ ... မှည့်?’

‘ဟောဒီမှာ ...?’

ဘရဏီလက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ပြ၏ ။ မြတ်စွာဘုရား။ ဘရဏီပြောသလို မှည့်ကလေးက အထင်အရှား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

‘ထပ်ပြီသက်သေပြရဦးမလား ကိုမိုးညို ... ရှင့်မြီးညောင့်ရိုးနားမှာဝက်ခြံဖုကြီးရှိတယ်၊ ခွဲစိတ်ဖို့တောင် ဆရာဝန်ကပြောထားတဲ့ ဖုကြီးလေ ...?’

‘မဟုတ်တာ ...?’

‘မဟုတ်ရင် ရှင်စမ်းကြည့်?’

‘ဒိုး?’ စမ်းလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါ၊ မြီးညောင့်ရိုးမှာ ဖုကြီးနှင့်။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... တကယ်ပဲ ငါဟာသူပြောတဲ့ မိုးညို ဖြစ်နေသလား ...။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ငါက ‘ဒိုး?’ပဲ ဟု သူ့တွေးသည်။

ဘရဏီကမျက်နှာချို၍

`ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မထပ်ပြီးသက်သေပြမယ် ရှင့်ပုဆိုးကို
ချွတ်ကြည့် ...^[၇]

`ဗျာ ...^[၇]

`ရှင့်ပေါင်ကြားမှာရှိတာ ကျွန်မပြောရဦးမလား^[၇]

`ဟာ ... တော်ပြီ တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့ ... မပြောနဲ့တော့
ပုဆိုးလည်းချွတ်မကြည့်ပါရစေနဲ့^[၇]

`ဒါဆို ရှင် ကိုမိုးညိုဆိုတာ ဝန်ခံပြီလား^[၇]

`အဲဒါကတော့ ဟို ... ဟို ...^[၇]

ထိုအခိုက်မှာ သူနာပြုဆရာမလေးရောက်လာသဖြင့်
စကားစကပြတ်သွားသည်။

ဘရဏီက ဆရာမလေး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခုတင်နှင့်အတန်ငယ်
ဝေးရာဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် စကားတွေပြောနေသည်။
ဘရဏီပြောလိုက်၊ ဆရာမလေးက `ဒိုး^[၇] ကို လှမ်းကြည့်လိုက်နှင့်

မိုးညိုပြဿနာကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း `ဒိုး^[၇] သိလိုက်သည်။

`အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ဒဏ်ရာကခေါင်းမှာရတာ မို့
အတိတ်မေ့သွားတာဖြစ်နိုင်တယ် ...^[၇]

ဆရာမလေး၏ မှတ်ချက်ချသံကို သဲ့သဲ့ကြားရ၏ ။

အတိတ်မေ့သွားတာဆိုပါလား။ အမှန်ပဲလား။ အတိတ်မေ့သွား၍
မိုးညိုဖြစ်ကြောင်း မမှတ်မိတော့တာလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။ `ဒိုး^[၇]ဟု
မိမိဘာသာသိနေသည်ဟု သူထင်၏ ။

‘မနက်ဖြန် ဆရာဝန်ကြီး Round လှည့်တဲ့အခါ အနာကိုစစ်ဆေးပြီးလို့
စိတ်ချရရင် ဆေးရုံကတောင် ဆင်းချင်ဆင်းလို့ရမှာပါ။
အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုရင်တော့ သူ အရင်ကရင်းနှီးခဲ့တဲ့လူတွေ၊ အရာဝတ္ထုတွေနဲ့
ထိတွေ့ပေးလိုက်ရင် မကြာခင် သတိပြန်ရလာမှာပါ။ မပူပါနဲ့။’

ဆရာမလေး၏ ဒုတိယစကား။

စကားဆုံးလျှင် ‘ဒိုး’ အနီးသို့ ဆရာမလေးရောက်လာကာ ပြောသည်။

‘ကဲ ... ဆေးသောက်ရအောင် ... ကိုမိုးညို’တဲ့

*

ဘရဏီကျွေးမွေးသမျှစား၊ ဘရဏီပြောသမျှ ဘာမှမသိဘဲ
နားထောင်နေရတာ ဘရဏီပြုသမျှနဲ့ခွဲရသည့်ဘဝမှ ဘရဏီပြန်သွားခါမှသာလျှင်
ဟင်းချ၍ လွတ်လပ်ခွင့် ရရှိပါတော့သည်။

သည်တော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ဆန်းစစ်မိ၏ ။

ငါဟာ ‘ဒိုး’ပဲ။ ငါ့ချစ်သူဟာ ‘နှင်း’ပဲ။ ငါတို့ ပဲခူးကိုသွားကြတယ်၊
ကားမှောက်တယ်၊ ငါ့ခေါင်းမှာတစ်ခုခုနဲ့ဆောင့်မိတယ်၊ နောက်တော့
သတိပြန်ရလာတယ်၊ ဘာမှမမှားပါဘူး၊ ‘ဒိုး’ဟာငါပဲ။ ဒါပေမယ့်
အခုဖြစ်နေတာကတစ်မျိုး။ ငါ့မှာမရှိတဲ့ မှည့်တွေ၊ အဖုတွေ ဘယ်ကပေါ်လာလဲ။
ပြီးတော့ ဘရဏီကသူ့ယောက်ျား ကိုမိုးညိုပါလို့ ငါ့ကို ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ၊
သတိမေ့ပြီးပြန်ရလာတာနဲ့ ဘာကြောင့် ‘ဒိုး’က ‘မိုးညို’ ဖြစ်သွားရတာ လဲ၊
ပြီးတော့ ‘နှင်း’ က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

ဟုတ်ပြီ ... နှင်းကိုရှာရမယ်။

နှင်းကိုတွေ့လည်းတွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါဟာ `ဒိုး` ဖြစ်ကြောင်း
`နှင်း`က မုချမသွေသိမှာပဲ၊ အတည်ပြုနိုင်မှာပဲ။

အတွေးနှင့်အတူ `ဒိုး` စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။

လှဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။ ခုတင်မှဆင်းလိုက်သည်၊ ပြီးလျှင် အခန်း၏
အူကြောင်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ လူနာများကို စေ့စပ်သေချာစွာ
ကြည့်သည်။ စောစောက သူ၏ ခုတင်မှကြည့်ခဲ့သည်မှာ အဝေးကြည့်ဖြစ်၍
မသေချာ။

ထို့ကြောင့် အနီးကပ်လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းလုံးကြည့်ပြီးသွားသည်၊ `နှင်း` မရှိ၊ `နှင်း` ကိုမတွေ့ရ
ကိုယ်တိုင် အနာဒဏ်ရာရသူ ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေလိမ့်မည်၊ အကယ်၍ `နှင်း`
ဘာမှမဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့ထံရောက်လာမည်မုချ။

အခန်းမှထွက်လိုက်သည်။

စင်္ကြန်မှနေ၍ ဘေးဘယ်ညာမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ စင်္ကြန်မှာ
လူအသွားအလာ အနည်းငယ်ရှိနေ၏ ။ တစ်ဖက်သို့ `ဒိုး` ထွက်လာခဲ့သည်။

သည်မှာပင် ...

စင်္ကြန်၏ ထောင့်ချိုးအကွေ့မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်
သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦး ဘွားခနဲပေါ်လာကာ သူ့ဘေးမှဖြတ်သွားသည်။

`သူ ... ခုထိသတိမရသေးဘူး၊ သူဘယ်တော့မှ
သတိပြန်ရလာမှာလဲဟင် ...`

`စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ ... တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သတိရလာနိုင်သလို
တစ်လကိုးသီတင်း ကြာချင်လည်းကြာနေမှာ ...`

`အို .... ဒုက္ခပါပဲ`

ထိုမိန်းကလေး၊ အနှိုမိန်းကလေးကား အခြားသူမဟုတ်၊ သူချစ်သော
‘နှင်း’၊ ‘ဒိုး’၏ ချစ်သူ ‘နှင်း’ပါတကား။

‘နှင်း ...’

အံ့အားတသင့်ရှိနေရာမှ သူလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ‘နှင်း’နှင့် သူနာပြုဆရာမလေးသည်
သူ့ကိုကျော်သွားပြီဖြစ်၏ ။ စကားပြောရင်းကျော်သွားသဖြင့် သူ့ကို
အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွားဟန်တူသည်ဟု ‘ဒိုး’ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူလှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘ဒိုး’၏ ခေါ်သံကြောင့် လွန်သွားသော ‘နှင်း’ လှည့်ကြည့်သည်။
စင်္ကြန်မှာ ယခုအချိန်၌ သူတစ်ယောက်တည်းရပ်နေရာ ‘နှင်း’အကြည့်က
သူ့ထံရောက်လာ၏ ။

‘နှင်း’ အံ့အားတသင့် မျက်ဝန်းတွေဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းတွေဟကာ
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းအရိပ်တွေ မျက်နှာပေါ်ပြေးတက်လာပြီး

‘အို ‘ဒိုး’ မဟုတ်လား ဒိုး ... ဒိုး ရှာလိုက်ရတာ ... ဒိုးရယ်’ ဟု
သူ့ထံပြေးလာလိမ့်မည်ဟု

သူ ထင်မှတ်ထားခဲ့၏ ။

သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့၏ ။

သို့သော် ... မဟုတ်၊ အထင်နှင့်အမြင်ကား လုံးဝဆန့်ကျင် မှားယွင်းခဲ့၏

။

‘နှင်း’သည် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးနောက် ဘေး ဘယ်ညာ
ခေါင်းတလှည့်လှည့်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင်
ဘာမှမဟုတ်သလိုပြန်လှည့်သွားကာ ဆရာမလေးနှင့် စကားပြန်ပြောသည်။

ခြေလှမ်းတွေ ပြန်စ လှမ်းသည်။

‘ဒိုး’ မနေနိုင်တော့။

ရပ်နေရာမှ ‘ဒိုး’ ‘နှင်း’ နောက်သို့ပြေးလိုက်သွားသည်။ ပြီးလျှင် ‘နှင်း’ ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘နှင်း ...’

ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ‘နှင်း’ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်ကာ အထိတ်တလန့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သို့သော် အကြည့်က အကြည့်စိမ်း။

‘နှင်း ...’

‘ဒိုး’ က အားရဝမ်းသာထပ်၍ ခေါ်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ‘နှင်း’ ဘာတွေကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေတာလဲဟု သံသယဖြင့်တွေးသည်။

‘နှင်း’ က သူ့ကိုပြန်ကြည့်က

‘ရှင်က နှင်းကိုသိလို့လား’

ပြန်မေးသည်။ စကားကလည်း စကားစိမ်း။

‘ဟာဗျာ ... နှင်းကနောက်ပြီ၊ ကိုယ်လေ ... ကိုယ် ... ဒိုး’

‘ဘာ ...’

‘နှင်းချစ်သူ ... ဒိုးလေ’

‘ဘာရှင် ...’

‘နှင်း’ က ဒုတိယအကြိမ် မယုံနိုင်စွာ လွှတ်ခနဲအော်သည်။
ဒေါသရိပ်ကလေးပင် စွန်းထင်းလာသည်။

‘နှင်း’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ

သူက အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ‘နှင်း’ လက်ကိုလှမ်းဆွဲသောအခါ
‘နှင်း’က အလန့်တကြားနောက်ကိုဆုတ်သည်။

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ... မသိဘူး’

တင်းမာပြတ်သားစွာပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရ၏ ။
တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြန်ပြီ။

‘နှင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ခေါင်းတွေဘာတွေဒဏ်ရာရပြီး
ကိုယ်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့တာလား’

ဘေးမှ ဆရာမလေးက နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏ ။

‘ရှင် ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မမသိဘူး၊ ဒီမှာ
စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အထဲ ဘယ်လိုအူကြောင်ကြားနဲ့ လာတွေ့နေမှန်းမသိဘူး ...’

‘နှင်း’က မျက်နှာကလေးနီကာ စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့ကိုဖြတ်၍ ဘောက်
ဆတ်ဆတ်ထွက်သွားသည်။ ဆရာမလေးပါ ပါသွားသည်။

‘နှင်း နေပါဦး’

သူ ရပ်နေရာမှ ‘နှင်း’ ဆီသို့ ပြေးလိုက်ပါသေး၏ ။ သို့သော် ခြေကုန်
သုတ်သွားသော ‘နှင်း’က ပိတ်ထားသောမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာအထဲသို့
ဆရာမလေးနှင့်အတူ ဝင်သွားသည်။ မမီလိုက်။

‘ဒိုး’ အနားရောက်သွားတော့ တံခါးကပြန်ပိတ်သွားသည်။

တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲကိုဝင်လိုက်ရရင်ကောင်းမလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ‘နှင်း’ကဘာကြောင့် သူ့ကိုမမှတ်မိတာလဲ၊
သူ့ခေါင်းတွေနောက်လာသည်။ အဖြေကိုရှာမရ။

မှန်တံခါးကြီးနားသို့ သူကပ်လိုက်ကာ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။
မှန်ကအကြည်မို့ အထဲကို အတိုင်းသားမြင်နေရ၏ ။ ထိုအခန်းကား
အထူးကြပ်မတ်ကုသခန်း ဖြစ်သည်။

ခုတင်တစ်လုံး။

ထိုခုတင်ဘေးမှာ `နှင်း` နှင့် သူနာပြုဆရာမလေးရပ်ကာ
ခုတင်ပေါ်မှလူနာကို ငဲ့ကြည့်နေကြသည်။

လူနာကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသောလူနာမှာ ပိုက်များတန်းလန်းနှင့်။
နှာခေါင်းမှာလည်း အောက်စီဂျင်ပေးထားသော အဖုံးစွပ်လျက်နှင့် ဘယ်သူပါလိမ့်။

`ဒိုး` အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ ...

`မြတ်စွာဘုရား ...`

`ဒိုးတစ်ကိုယ်လုံး ငလျင်တော်လဲသံလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။
ကြည့်နေသော မှန်တံခါးမှပင် အလန့်တကြားမျက်နှာကို ခွာလိုက်မိသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

သူ စိတ်ထဲကငြင်းသည်။

သေချာအောင် `ဒိုး`က မှန်ပြတင်းမှာ ပြန်တပ်ကာ ကြည့်ပြန်၏ ။

မမှားနိုင် ... အမြင်မမှားနိုင်။

ခုတင်ပေါ်မှလူနာမှာ အခြားသူမဟုတ် `ဒိုး` `ဒိုး` `ဒိုး`

အံ့ဩခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် သူသည်
အယောင်ယောင် အမှားမှား တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏ ။ ပွင့်သွားသောတံခါးမှ အထဲသို့
သူထပ်မံကြည့်လိုက်သည်။

အတိအကျသေအချာပါပဲ၊ `ဒိုး` မှ `ဒိုး` အစစ်။

ဒါ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါက `ဒိုး`ပဲ၊ အဲဒီ ကောင်က ဘယ်သူလဲ၊
ဘာကြောင့် သူကငါနဲ့တူနေတာလဲ။

သူနာပြုဆရာမလေးက လှည့်ကြည့်သဖြင့် ကယောင်ချောက်ချား
ဖြစ်နေသောသူသည် တံခါးကိုပြန်ဆွဲပိတ်ကာ တံခါးကိုကျောမှီပြီး
အဆမတန်ခုန်နေသောရင်ကို ငြိမ်စေရန် ကြိုးစားနေလိုက်၏ ။

ထိုသို့ အမောဖြေ နှလုံးငြိမ်အောင် စိတ်ကိုလျှော့ချပြီး ဖြစ်နေသော
ပဟေဠိကို အဖြေညှိကြည့်နေစဉ်

သူ့အကြည့်က ရှေ့တူရုမှ အခန်းတစ်ခန်း၏ မှန်တံခါးဆီသို့
ရောက်သွားသည်။ ထိုမှန်တံခါးအတွင်းမှ လိုက်ကာအပြာရောင်တပ်ဆင်ထားပြီး
ချထားသည်ဖြစ်ရာ ပြဒါးသုတ်ထားသော မှန်တစ်ချပ်လိုဖြစ်နေသဖြင့် ထိုမှန်ထဲတွင်
သူ့အရိပ်ကို သူပြန်မြင်လိုက်ရ၏ ။

`အမလေး ... ဘုရား .... ဘုရား`

သည်တစ်ခါ ဘုရားတရခြင်းကားအထွဋ်အထိပ်ဖြစ်ပေတော့၏ ။
အကြောင်းမူ မှန်ထဲတွင် သူမြင်နေရသော အရိပ်မှာ သူမဟုတ်။ `ဒိုး` မဟုတ်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မျက်နှာပြားပြား၊ နှာခေါင်းကြီးကြီးနှင့်
မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းဖြင့်။

`ဟာ ...`

သူကား ပဲခူးသွားကားပေါ်မှာတုန်းက
သူတို့ရှေ့အလယ်ခုံတန်းတွင်ထိုင်ကာ `နှင်း` ကို ခိုးခိုးကြည့်နေသောလူ။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ငါ ရူးသွားပြီလား၊ ငါ `ဒိုးမဟုတ်တော့ဘူးလား၊ ဟိုမိန်းမပြောသလို
မိုးညိုပဲလား။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ...။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ...။

*

အသက်ရှိသည်ဟု မထင်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသော `ဒိုး
ကိုကြည့်နေရင်း `နှင်း၏ မျက်ဝန်း၌ ပေတေရုပ်ဆိုးလူ၏ မျက်နှာကို
ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်သည်။

အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲ။

`နှင်း တဲ့။

သူခေါ်လိုက်တာ၊ သူခေါ်လိုက်တာက ငါ့နာမည်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူက
ရင်းရင်းနှီးနှီးပုံစံနဲ့ ပြေးလိုက်လာပြီး ငါ့လက်တောင်ဆွဲမယ့်ပုံ နောက်ပြီးတော့
သူကပြောသေး

`ကိုယ်လေ ကိုယ် ... ဒိုးတဲ့

`နှင်းချစ်သူ ဒိုးလေတဲ့။

`နှင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဟုပင် သူကပြန်မေးသေးသည်။

`ခေါင်းတွေဘာတွေဒဏ်ရာရလို့ ကိုယ့်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့တာလား
ဟုလည်း သူကမေးခွန်းထုတ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ `နှင်း ချစ်သူ `ဒိုး ပုံစံမျိုး။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

‘ဒိုး’က ခုတင်ပေါ်မှာ၊ ခုထိ သတိတောင်မရသေးဘူး။

ကားမှောက်သည့်နေရာမှ ‘ဒိုး’ကို ‘နှင်း’ကိုယ်တိုင် ဝိုင်းဝန်းပွေတင်ပြီး
ဆေးရုံအရောက် လိုက်လာခဲ့တာ၊ မျက်ခြည်မပြတ် ‘နှင်း’ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။

ဘာကြောင့်သူက သူ့ကိုယ်သူ ‘ဒိုး’ဟု လာပြောပါလိမ့်။

စိတ်မကောင်းသူမို့လား။

မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ့ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးနှင့်။ သူသည်လည်း
ကားမှောက်၍ ဒဏ်ရာရလာသူဖြစ်မည်ထင်သည်။

မျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုတော့ရှိသား။

သူ ဘယ်သူလဲ။

‘ဒိုး’ရယ် မြန်မြန်သတိရပါတော့ကွယ်။

မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာပြန်သည်။

*